

РЕШЕНИЕ

№ 2354

гр. София, 09.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **762** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], подадена срещу решение от 14.12.2020г., постановено по н.а.х.дело №4957/2020г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 12-ти състав, с което е изменено наказателно постановление /НП/ № 22-006333 от 10.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което НП на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2000лв. на основание чл.416, ал.5 от КТ, във вр. чл.415, ал.1 от КТ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/, като е намален размера на имуществената санкция на 1500 лева. Касаторът оспорва решението като незаконосъобразно – неправилно и постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че необосновано първоинстанционният съд е приел, че на М. Н. не е изплатено дължимото трудово възнаграждение, като не е приел, че е изплатено дължимото трудово възнаграждение; не са отчетени от това лице получените суми, че нито АНО, нито въззивен съд са приели и обсъдили декларирани от М. Н. обстоятелства за получени изцяло суми по трудови правоотношения от касатора. Твърдят се допустати СПН от страна на АНО, които не са обсъдени от СРС, нарушена форма на НП не са

посочени доказателствата, въз основа на които е издадено то; както и че в случая е налице маловажен случай. Претендира за направените по делото съдебни разноски. Ответникът по касационната жалба, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено от компетентен съд в рамките на правомощията му, по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са осъществени от компетентните контролни органи на основание чл. 416, ал. 1 и ал. 5 във връзка с чл. 399, ал. 1 от КТ. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН и по чл. 81, ал. 3 във връзка чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /абсолютната погасителна давност/.

За да постанови решението си, с изменението на НП, като намалява размера на санкцията, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, СРС е приел за установено въз основа на събраните от него писмени и гласни доказателства, че с предписание под № 16 по Протокол за извършена проверка №ПР1922317/02.08.2019г., на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ, от Дирекция „Инспекция по труда“-С. е разпоредено на касатора, в качеството му на работодател, да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Н. съгласно предоставена разчетно-платежна ведомост за заплата за м.март 2018 г. за положения от него труд през м.март 2018 г., съгласно чл.128, т.2 КТ, в срок до 26.08.2019г. Със същият протокол са дадени още 20 предписания за изплащане на уговореното трудово възнаграждение на М. Н. за още 20 месеца в периода м.януари 2017г.-м.май-2019г. При извършена на 17.09.2019г. последваща проверка относно изпълнението на дадените предписания, от работодателя не са представени платежни документи - ведомости за заплати, фиш, касов ордер или банково извлечение, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на М. Ц. Н. за месец юни 2019г., поради което от актосъставителят, административнонаказващият орган и СРС е прието, че предписанието не е изпълнено, с което е осъществено вмененото на касатора нарушение.

По отношение на представените от касатора доказателства за изплащани на работника по банков път аванси и служебни такива, които Н. не е отчетел, СРС е приел, че доколкото те са за суми изплащани преди проверката от ДИТ-С. и даденото при нея предписание, са релевантни в евентуално производство по оспорване на предписанието, каквото не е предприето, а не при преценката за изпълнението му.

При тази фактическа обстановка СРС е приел за доказано извършеното нарушение, както и че НП е издадено при липса на съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на дружеството работодател по § 1, т. 1 ДР КТ. Спазени са разпоредбите на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 от ЗАНН, регламентиращи формата и съдържанието на АУАН и НП. Касае за неизпълнение на

задължение /бездействие/, съставляващо нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН. Наказанието е наложено законосъобразно, в установения с чл. 415, ал. 1 КТ размер, при съобразяване с разпоредбите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН.

По наведените касационни основания, касационният съд взе предвид следното:

Съгласно чл. 128, т. 2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Мястото, начинът и сроковете на изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 от КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост, срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочената от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Съгласно разпоредбата на чл. 272 от КТ без съгласието на работника или служителя не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение освен за: получени аванси; надвзети суми вследствие на технически грешки; данъци, които по специални закони могат да се удържат от трудовото възнаграждение; осигурителни вноски, които са за сметка на работника или служителя, осигурен за всички осигурителни случаи; запори, наложени по съответния ред; удържки в случая по чл. 210, ал. 4. При неизпълнение на горното задължение от работодателя, съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 и т.12 КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, могат да прилагат принудителни административни мерки, включително: да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство; както и да дават задължителни предписания на работодателя за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Съгласно чл.405 КТ, горните принудителни административни мерки могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс; като обжалването не спира изпълнението им.

По възражението, че предписанието е неясно тъй като в него не е посочена конкретна сума, която следва да бъде изплатена на работника, настоящият съд констатира, че: предписанието по т. 16 в протокол от ПР1922317/02.08.2019 е работодателят-касатор да изплати до пълния размер уговореното възнаграждение на работника, съгласно разчетно-платежна ведомост за заплата за м. март 2018 г., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ - Работодаателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. По представената пред АНО платежно разчетна ведомост е посочено, че трудовото възнаграждение се плаща по банков път и е на стойност 417,09 лева. Съдът е приел, че дължимата сума е 17,09 лв., Тази сума не се сочи от АНО в НП, АУАН, а и проверяващите, издали двата протокола от проверката не установяват размера ѝ. Приложената вносна бележка – платежно нареждане, от което въззивен съд е правил изводи за платен по трудов договор аванс от 400 лева за м. март, 2018 г. не се споделят По приложената ведомост вземането за трудово възнаграждение за м. март 2018 г. на лицето е 417,09 лева, без отбелязване за авансово получени суми. Няма озночение за какво е аванса – без да се сочи, че е към трудово възнаграждение. Следва спорния въпрос – установено ли е, че за м. март

2018 г. е следвало да се дават предписания за плащане на трудово възнаграждение и в какъв размер.

С оглед горното, съдът намира, че за конкретния месец март 2018 г. предписанието дори да създава задължение за плащане на сума на работника, не е установено какво следва да е плащането. Вярно е, че нарушението е за неизпълнено предписание, което да представлява нарушение по чл.415, ал.1 КТ, за което е наложена имуществената санкция. Не е ясно от НП, как е установено от платежната ведомост какво точно следва да се плати – как АНО е установил, че се дължи плащане на трудово възнаграждение до пълния размер, а пълния размер е посочен във ведомостта. П. не установява яснота, какво е следвало да заплати като пълен размер на трудово възнаграждение касатора към дата 26.08.2019 г. Както АУАН, така и НП не установяват при какви обстоятелства е извършено нарушението – какво точно от предписанието по т. 16 от ПР1922317/02.08.2019 г. не е изпълнено от касатора. АНО при издаване на НП не сочи нито едно от възраженията на касатора, което е процесуално нарушение, до степен, че ако бяха отхвърлени възраженията на нарушителя мотивирано, той би имал възможност да осъществи правото на защита, противопоставимо на изложеното като мотив на АНО в обжалваното НП. По посочените съображения, съставът на касационният съд приема, че обжалваното решение от Софийския районен съд и измененото с него НП следва да бъдат отменени.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 във вр. с чл.222, ал.1 АПК във вр. с чл.63 ЗАНН, Административен съд София-град, XX касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 14.12.2020г., постановено по н.а.х.дело №4957/2020г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, и ПОСТАНОВИ

ОТМЕНЯ измененото с това съдебно решение наказателно постановление № 22-006333 от 10.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С. на основание чл.416, ал.5 от КТ във вр. чл.415, ал.1 от КТ за нарушение на чл.415, ал. 1 от Кодекса на труда.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: 1.

2.